

Eerste Wieringermeerdictee

auteur: Gerard Wortel

Wieringermeeders zijn geen uitgesproken negen-tot-vijftypes die je dagelijks bij de afhaalchinees tegenkomt – of druipneuzende charlatans die zich in een gelagkamer tegoed doen aan een geuzelambiekje, een bordeauxwijnkje of een stukje edammer met gepocheerde cantharel – Wieringermeeders zijn hardwerkende gelouterde rauwdouwers die boekweitebrij met jutteperen prefereren boven het bourgondische snobistische gedoe.

Deze descriptie is niet bedoeld als paskwil of stereotypering, maar als hommage aan de inwoner van de Wieringermeer, het gemiddelde van een nuchtere, frugale agrariër, een middenstander, een zzp'er, en Jan Modaal, die meestal rechtdoorzee is oftewel rechttoe rechtaan zijn mening verkondigt, zonder daarbij pernicieus te zijn en dientengevolge anderen te choqueren.

Naar verluidt heeft de toenmalige en in de Wieringermeer woonachtige landbouwminister Sicco Mansholt – met zijn ongeëvenaarde subsidies – een aantal kommerlijke akkerbouwers uit hun nooddriftige positie verlost, die heden ten dage, zonder enig ressentiment, weer een deel van de revenuen afdragen aan Vadertje Staat.

De met veel aplomb en zonder enige gêne gepropageerde Mansholtdoctrine bleek, hoe smeug die ook werd aangeprezen als de oplossing van het voedselprobleem, achteraf enigszins een cassandravoorspelling te zijn, die leidde tot een exuberante boterberg en de teloorgang van veel kleine boeren in met name derdewereldlanden. Maar dit terzijde!

Gefascineerd door het door chlorofyl getinte Wieringermeerse landschap, bekruipt mij een déjà-vugevoel met pantheïstische trekjes, onder meer bewerkstelligd door welriekende paardenbloemen, rondvliegende onzelveheersbeestjes, een lieflijk foeragerende tjiftjaf, het ontluikende jakobskruiskruid, maar bovenal door de ploeterende, soms sjacherende aardappelboer die steeds op zijn qui-vive moet zijn voor de coloradokever en als manusje-van-alles ook nog zijn begrote uitgaven als een foxterriër moet bewaken.

De Wieringermeer is en blijft synoniem aan ruimte in de breedste zin van het woord, een walhalla voor fietsers van alle gezindten op AOW-leeftijd die op z'n janboerenfluitjes willen pedaleren, een eldorado voor de kip van het vrije-uitloopei, maar vooral een zeer benijdenswaardig areaal voor de akkerbouwer. De Wieringermeer is meer dan dit dictee!